

en Omelet, Ost, Selleri og Frugter. Per tog forsvarende til sig af det altsammen. Han sagde til sig selv, at naar han nu engang var kommen her, vilde han ogsaa have noget for det. Og det var første Gang i sit Liv, han sad ved en saa kongelig Opdækning.

Salomon selv nippede kun til de første Retter men snakkede til Gengæld ustanselig. Han var kommen ind paa sit Yndlingstema, Renaissance. „Denne Menneskehedens Stortid“ — sagde han — „da Digtere, Kunstnere, Opfindere, alle de store Begavelser levede som Fyrster, æredes som Konger, elskedes af Dronninger, medens vore Dages Genier sidder og sulter paa Kvistkamrene og knap nok regnes med til det gode Selskab. Derfor savner deres Værker saa ofte det Størhedspræg, den gigantiske Kraft, der uimodstaaelig river med. Jeg talte før om Enevoldsen. Ved Gud, jeg agter i høj Grad hans Talent. Jeg betragter hans „Skabelsen“ som et lyrisk Mesterværk. Og dog — ikke sandt? — Filigranarbejde, fortryllende Hjernesvind, smukke Statuetter i Stedet for Monumenter. I tre Dage sidder han og grunder paa et Adjektiv. Der mangler ham de store Oplevelser, det er Sagen! . . . Aa, hvem der var rig . . . rig! . . . rig!“

Han kastede sig tilbage mod Sofaryggen med begge Hænder lagt om bag Nakken og den ene Fod oppe under sig, saa et Stykke af den røde Silkestrømpe saaes.

„Men jeg troede, De var rig,“ bemærkede Per tørt — for dog at sige noget.

„Aa, rig! . . . Nej, man skulde kunne strø Millioner omkring sig . . . øse Guld ud med begge Hænder! Genierne skulde sidde som Smaafyrster rundt om i Landet, omgive sig med et Hof, holde